

2. *Articolul 9 din Directiva 98/44 realizează o armonizare exhaustivă a protecției pe care o conferă, astfel încât se opune posibilității ca o legislație națională să acorde protecție absolută produsului brevetat ca atare, indiferent dacă își îndeplinește sau nu își îndeplinește funcția proprie în materialul care îl conține.*
3. *Articolul 9 din Directiva 98/44 se opune posibilității ca titularul unui brevet eliberat anterior adoptării acestei directive să invoce protecția absolută a produsului brevetat care i ar fi fost acordată potrivit legislației naționale aplicabile la acel moment.*
4. *Articolele 27 și 30 din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, care constituie anexa 1 C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994 și aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994), nu au efect asupra interpretării articolului 9 din Directiva 98/44.*

(¹) JO C 313, 6.12.2008.

**Hotărârea Curții (Camera a patra) din 1 iulie 2010 —
Comisia Europeană/Republica Federală Germania**

(Cauza C-442/08) (¹)

*(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru —
Acordul de asociere CEE Ungaria — Control ulterior —
Nerespectarea regulilor de origine — Decizia autorităților
din statul exportator — Acțiune în justiție — Misiune de
control a Comisiei — Taxe vamale — Recuperare ulterioară
— Resurse proprii — Punere la dispoziție — Dobânzi de
întârziere)*

(2010/C 234/11)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Caeiros și B. Conte, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania (reprezentanți: M. Lumma și B. Klein, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolelor 2, 6, 9, 10 și 11 din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 al Consiliului din 29 mai 1989 de punere în aplicare a Deciziei 88/376/CEE, Euratom privind

resursele proprii ale Comunităților (JO L 155, p. 1) și a dispozițiilor corespunzătoare din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1150/2000 al Consiliului din 22 mai 2000 privind punerea în aplicare a Deciziei 94/728/CE, Euratom referitoare la sistemul resurselor proprii ale Comunităților (JO L 130, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 184) — Plata cu întârziere a resurselor proprii ale Comunităților în cazul recuperării ulterioare a taxelor la import și refuzul de a achita dobânzile de întârziere — Obligația statului membru de import de a proceda de îndată la recuperarea ulterioară a taxelor la import aferente bunurilor pentru care certificatul de origine a fost invalidat de autoritățile statului de export — Obligația statului membru de import de a plăti dobânzi de întârziere datorate în cazul înscrierii tardive a resurselor proprii aferente creanțelor vamale stinse ca urmare a omisiunii acestor autorități în cursul procedurilor judiciare inițiate în statul de export în vederea obținerii anulării deciziilor prin care se invalidează certificatele de origine

Dispozitivul

1. Prin faptul că a permis prescrierea creanțelor vamale, în poșta primirii unei comunicări de asistență reciprocă, prin faptul că a achitat cu întârziere resursele proprii datorate în această privință și prin faptul că a refuzat plata dobânzilor de întârziere aplicabile, Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2, 6 și 9-11 din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 al Consiliului din 29 mai 1989 de punere în aplicare a Deciziei 88/376/CEE, Euratom privind resursele proprii ale Comunităților, precum și în temeiul aceluiași articole din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1150/2000 al Consiliului din 22 mai 2000 privind punerea în aplicare a Deciziei 94/728/CE, Euratom referitoare la sistemul resurselor proprii ale Comunităților.
2. Obligă Republica Federală Germania la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 6, 10.1.2009.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 8 iulie 2010 (cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Svea hovrätt — Suedia) — Procedură penală împotriva Otto Sjöberg (C-447/08), Anders Gerdin (C-448/08)

(Cauzele conexe C-447/08 și C-448/08) (¹)

(Libera prestare a serviciilor — Jocuri de noroc — Exploatarea jocurilor de noroc prin internet — Promovarea jocurilor organizate în alte state membre — Activități rezervate unor organisme publice sau cu caracter nelucrative — Sancțiuni penale)

(2010/C 234/12)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Svea hovrätt

Părțile din acțiunea principală

Otto Sjöberg (C-447/08), Anders Gerdin (C-448/08)

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Svea Hovrätt — Interpretarea articolelor 12 CE, 43 CE, 49 CE și 54 CE — Legislație națională care interzice, prin aplicarea de sancțiuni penale, promovarea participării la o loterie numai în cazul în care aceasta este organizată într-un alt stat membru

Dispozitivul

1. *Articolul 49 CE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru, precum cea în discuție în acțiunea principală, care interzice publicitatea destinată rezidenților acestui stat pentru jocuri de noroc organizate în alte state membre în scopuri lucrative de către operatori privați.*
2. *Articolul 49 CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care supune jocurile de noroc unui regim de drepturi exclusive și potrivit căreia promovarea acestor jocuri organizate într-un alt stat membru este pasibilă de sancțiuni mai severe decât promovarea unor astfel de jocuri exploatare pe teritoriul național fără autorizație. Este de competența instanței de trimitere să examineze dacă reglementarea națională în discuție în acțiunea principală se găsește în această situație.*

(¹) JO C 327, 20.12.2008.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 1 iulie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Helsingin käräjäoikeus — Finlanda) — Sanna Maria Parviainen/Finnair Oyj

(Cauza C-471/08) (¹)

[Politică socială — Directiva 92/85/CEE — Protecția securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează — Articolul 5 alineatul (2) și articolul 11 punctul 1 — Lucrătoare repartizată provizoriu la un alt loc de muncă în timpul sarcinii — Repartizare obligatorie din cauza unui risc pentru securitatea sau sănătatea acesteia ori a copilului său — Remunerație mai mică decât remunerația medie primită înainte de această repartizare — Remunerație anterioară compusă dintr-un salariu de bază și din diverse prime — Calcul al salariului la care lucrătoarea gravidă are dreptul pe durata repartizării provizorii]

(2010/C 234/13)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Helsingin käräjäoikeus

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Sanna Maria Parviainen

Pârâtă: Finnair Oyj

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Helsingin käräjäoikeus — Interpretarea articolului 11 alineatul (1) din Directiva 92/85/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 Directiva 92/85/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează (JO L 348, Ediție specială, 05/vol. 3, p. 3) — Stewardesă care a exercitat funcția de șefă de cabină, transferată ca urmare a sarcinii pe un post la sol, mai slab remunerat decât postul ocupat anterior transferului — Menținerea unei remunerații echivalente cu cea percepută anterior transferului

Dispozitivul

Articolul 11 punctul 1 din Directiva 92/85/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează [A zecea directivă specială în sensul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 89/391/CEE] trebuie interpretat în sensul că o lucrătoare gravidă care, conform articolului 5 alineatul (2) din Directiva 92/85, a fost repartizată provizoriu, din cauza gravidității sale, la un loc de muncă în care efectuează alte sarcini decât cele pe care le efectua anterior acestei repartizări nu are dreptul la remunerația pe care o primea în medie anterior repartizării respective. Pe lângă menținerea salariului său de bază, o astfel de lucrătoare are dreptul, în temeiul articolului 11 punctul 1 menționat mai sus, la elementele de remunerație sau la primele care sunt aferente statutului său profesional, precum primele aferente calității sale de superior ierarhic, vechimii și calificărilor sale profesionale. Deși articolul 11 punctul 1 din Directiva 92/85 nu se opune utilizării unei metode de calcul al remunerației care trebuie plătite unei astfel de lucrătoare bazată pe valoarea medie a primelor legate de condițiile de muncă ale întregului personal navigant din aceeași treaptă salarială într-o anumită perioadă de referință, neluarea în considerare a acestor elemente de remunerație sau a acestor prime trebuie considerată contrară acestei din urmă dispoziții.

(¹) JO C 19, 24.1.2009.